

поняття обов'язкового має враховувати відповідність результатів реалізації функцій адміністративного права тим завданням, які було поставлено перед вказаною галуззю права.

Література

1. Словник української мови: у 11 т. / ред. кол. І. К. Білодід та ін. – К.: Наукова думка. – Т. 2, 1971 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua>
2. Миколенко О. М. Функції адміністративного права / О. М. Миколенко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2012. – № 4. – С. 39-42.
3. Адміністративне право України. Том 1. Загальне адміністративне право: навч. посіб. / за ред. В. В. Галунька. – Херсон: Грінь Д.С., 2015. – 272 с.

УДК 340.12

Остапенко К. С., асистент,
Станіславський Д. М., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВА ГЛОБАЛІЗАЦІЯ: ПОНЯТТЯ ТА ФОРМИ ВИРАЖЕННЯ

Глобалізація за останні роки стає одним із найбільш популярних понять у різних сферах наукового знання, проте єдиної системи поглядів щодо розуміння цього феномену та характеру його впливу й досі не сформувалось. В умовах глобалізації світ вступає в нову реальність, яка вимагає від нього жити за принципами «глобального он-лайн», тобто розвиватись в паралельно з іншими державами, творити глобальну державну політику відповідно до специфіки, апробованої вже державами-лідерами геополітичного розвитку.

В умовах глобалізації кардинально змінюється місце, роль та функції національної держави, на зміну якої приходить глобальна держава, так звана «транснаціональна корпорація». Для сучасного людства дуже актуальним є питання, яким шляхом йтиме розвиток, якщо попередній світоустрій буде зруйновано і чи вдасться йому віднайти альтернативу глобалізації. Хотілося б наголосити на важливості для кожної національної спільноти зрозуміти чи потрібно дотримуватись традиційного варіанту суспільного розвитку, чи все ж таки обрати шлях відповідності до нової реальності [1, с. 1]. Відповідь на це питання можна отримати з історичного досвіду, специфіки національної політики держави, а головне з її здатності запропонувати свою, найбільш підходящу форму розвитку, яка відповідає менталітетові її громадян, а тим більше і нав'язати її, якщо це дозволяє потенціал держави, завдяки цьому державі вдасться показати себе як «могутню» та

конкурентноспроможну державу у світі.

Як і будь-що в цьому світі, глобалізація не може здійснюватись за одним вектором розвитку. Так, на сьогоднішній день можна спрогнозувати виникнення таких обернених форм глобалізації, як регіоналізація, американізація, китаїзація та бразилізація, які в недалекому майбутньому можуть визначати геополітичну стратегію світу. Протистояти таким глобалізаційним процесам здатна лише та держава, яка має активну систему управління, реалізує власну геополітичну стратегію розвитку, максимально оберігає свій суверенітет, орієнтується в глобальному просторі, а головне – володіє ефективними механізмами впливу та навіть і управління ним [2, с. 102].

Україна, хоч і відносно молода держава, проте здатна реалізувати власну стратегію суспільного розвитку. Як відомо, глобальні процеси торкаються усіх сфер суспільного життя, впроваджуються універсальні принципи управління суспільно-політичним розвитком, стандартизується прийняття державно-управлінських рішень, унаслідок чого національні системи державного управління здобувають глобальну відкритість, що просто унеможливлює збереження власної національної самобутності, а це, у свою чергу, провокує виклики національної безпеки. І як наслідок – національний інтерес зазнає такої радикальної трансформації, що національна держава не може вже ефективно функціонувати.

Тут би вже хотілось процитувати давньогрецького філософа Геракліта «Все тече, все змінюється», усі процеси вдосконалюються відносно вимог часу та різних зовнішніх та внутрішніх чинників. Проте, як бачимо, не всі зміни є позитивними по відношенню до національної самобутності держави. Підміна національних інтересів глобальними породжує нові виклики національної небезпеки, наявним підтвердженням чого є спроби окремих світових держав підпорядкувати собі інтереси іншої національної держави.

Негативними наслідками цього стає: наростання соціально-політичних та етнічних конфліктів, які виводять з рівноваги систему суспільного розвитку, позбавляючи країну можливості стабільного розвитку та ефективного функціонування. Можливо тому, задіваючи за живе, і відбуваються усі ці політичні та суспільні конфлікти у сучасній Україні, від нав'язування усіх глобалізаційних форм діяльності інших держав на нашу політику та правову сферу.

Проте, не можна не зазначити і позитивні моменти впливу глобалізації як феномену. Глобалізація не лише незворотний, але й необхідний процес. Оскільки вона являє собою певну культурну систему, яка дає змогу передавати, обмінюватись знаннями не лише між поколіннями, але й між народами. Це, у свою чергу стає свідченням того, що глобалізація приводить до своєрідної національної відкритості, основним інструментом якої є вирішення проблем, які уможливлюють усесторонній

зв'язок та всебічну залежність однієї нації від іншої. Безумовно, в умовах такого середовища змінюється все, у тому числі й система державного управління, зникають традиційні кордони, з'являються абсолютно нові форми зв'язків між народами.

На наш погляд, тут необхідно чітко окреслити межі між прагненням держави «йти в ногу з часом» і мати змогу впливати на розвиток єдиного глобального правового і соціального простору, а також не втратити формулу власної національної самобутності.

Найбільш складним питанням для нашої країни є пошук принципів та механізмів налагодження зв'язків із глобальним світом, що тим самим дозволить чітко визначити її місце та роль у загальносвітовому просторі. Саме тому Україна так яскраво декларує свій максималізм у прагненні якнайшвидше інтегруватись у глобальний простір, інакше вона може лишитись пасивним об'єктом для реалізації глобальної політики не лише розвинених країн світу, але і тих, які їх наздоганяють. Система державного управління України має бути не лише максимально сприятливою до нових глобалізаційних умов розвитку, але й володіти потужним інструментарієм впливу на них, а також використання їх на користь реалізації власних національних інтересів. Це, у свою чергу, дасть змогу Україні виробити нову стратегію, яка сприятиме її ефективному економічному, політичному та духовному розвитку [2, с. 104].

Література

1. Волович О. О. Глобалізація: переваги і загрози для нашої країни / О. О. Волович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://od.niss.gov.ua/articles/485/>

2. Шепелєв М. Міжнародний та режими функціонування системи глобального управління/ М. Шепелєв // Людина і політика. – 2004. – № 1. – С. 101-116.

УДК 34.001.73(477) (043.2)

Пильгун Н. В., к.ю.н., доцент,

Капустяк І. О., студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВА РЕФОРМА В АСПЕКТІ СЬОГОДЕННЯ: ПОНЯТТЯ, СУТЬ ТА ЇЇ РОЛЬ В УКРАЇНІ

Сьогодні Українська держава та її правова система переживають період різноманітних реформ, зумовлених потребою у виробленні нових підходів функціонування економічної системи до нових методів розвитку права й законодавства, а також формування правової держави. Сучасна ситуація в Україні показує неякісне функціонування правової системи,